

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **P. O.**, zastoupeného JUDr. Martinou Tesařovou, advokátkou, Bratronice 241, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023, č. j. MSK 89485/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2024, čj. 19 A 29/2023 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2022 uznal Magistrát města Ostravy (*správní orgán*) žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), neboť porušil § 4 písm. c) téhož zákona. Žalobce dne 10. 9. 2021 na km 367 dálnice D1 ve směru jízdy na Brno v místě, kde byla maximální dovolená rychlost jízdy stanovená dopravní značkou „B20a“ nejvýše 110 km/h, jel podle měření silničním radarem rychlostí 145 km/h (po odečtení odchylky). Správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč, včetně náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2022 zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě (*krajský soud*), který jej rozsudkem ze dne 30. 3. 2023, č. j. 19 A 10/2022 - 37 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud uvedl, že správní orgány neprokázaly rozhodnou skutkovou okolnost, tj. odchylku od obecné právní úpravy nejvyšší dovolené rychlosti omezené na 110 km/h. Krajský soud proto žalovaného zavázal k prokázání platnosti rychlostního omezení v místě spáchání přestupku. Žalovaný v navazujícím řízení odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil. Spisový materiál doplnil o vyjádření Ministerstva dopravy ze dne 3. 11. 2023, týkající se omezení silničního provozu dopravním značením B20a na 110 km/h v místě 367 km dálnice D1, včetně odpovídající fotodokumentace.

[3] Žalobce proti tomuto rozhodnutí opět brojil žalobou u krajského soudu, který ji v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl. Krajský soud uvedl, že žalovaný v souladu s jeho právním názorem doplnil nezbytné podklady o vyjádření Ministerstva dopravy. Současně potvrdil, že dopravní značení bylo umístěno zhruba kilometr před místem překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ohledně námitek žalobce, že rychlostní omezení již v místě měření neplatilo, uvedl, že žalobce tyto námitky neuplatnil v průběhu řízení před správním orgánem, ale teprve v žalobě. Podle krajského soudu je takový postup žalobce účelový a neodpovídá ani smyslu a účelu plné jurisdikce. Krajský soud považoval za nelogické, aby omezení rychlosti platilo pouze v úseku 500 m. Vycházel proto z jasného závěru, že v místě měření platilo omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 110 km/h. Z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navrhované důkazy.

[4] Žalobce (*stěžovatel*) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, přičemž mu vytýká vady podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil tyto námitky:

- krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda žalovaný v druhém odvolacím řízení dostál závaznému právnímu názoru krajského soudu;
- skutková podstata, z níž vycházel žalovaný, nemá oporu ve spisech. Není zřejmé, že úsek se sníženou rychlostí jízdy trval rovněž v místě měření rychlosti vozidla stěžovatele, jelikož není jasné, kde tento úsek skončil;
- krajský soud neprovedl z důvodu údajné účelovosti navrhovaný důkaz, který měl prokázat skutečnost, že 500 m před místem měření se nacházela dopravní značka, která ukončila omezení nejvyšší dovolené rychlosti 110 km/h.

[5] Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel zdůvodňuje neexistencí judikatury týkající se vázanosti krajského soudu svým vlastním názorem vyjádřeným v dřívějším rozsudku. Byl-li totiž krajský soud vázán svými závěry, měl rozhodnutí žalovaného zrušit. Skutkové závěry žalovaného nemají oporu ve spise, což mělo dopady do hmotněprávního postavení žalobce. Neprovedením navrhovaných důkazů krajský soud jednal v rozporu s ustálenou judikaturou NSS (stěžovatel zejména odkázal na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71).

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a uvádí, že v novém rozhodování o odvolání postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu. Dále uvedl, že je kasační stížnost opožděná, jelikož byla podle přípisu NSS doručena dne 24. 9. 2024. Posledním dnem pro podání kasační stížnosti byl den 12. 9. 2024. Navrhuje proto, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[7] Žalobce v replice podrobně zdůvodnil včasnost podání kasační stížnosti. Ve zbytku setrval na svých námitkách.

[8] NSS se předně vyjádří k pochybnostem žalovaného ohledně včasnosti podání kasační stížnosti. Žalovaný byl totiž přípisem ze dne 4. 11. 2024 informován o probíhajícím řízení včetně možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti. Z důvodu písařské chyby NSS v přípisu uvedl datum doručení kasační stížnosti dne 24. 9. 2024. Jednalo se však skutečně pouze o mylné označení data. Kasační stížnosti byla totiž NSS doručena již dne 12. 9. 2024 bez podpisu stěžovatele, který byl doplněn až následně dne 13. 9. 2024. Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. musí být *podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze*

pokračování

provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží. NSS potvrzuje, že posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti byl skutečně den 12. 9. 2024. V souladu s výše citovaným ustanovením proto považuje NSS kasační stížnost za včasnou.

[9] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne kasační stížnost jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). O přijatelnou kasační stížnost se přitom podle ustálené judikatury zdejšího soudu může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci NSS.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon.* To znamená, že NSS ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) V napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.* O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že NSS není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[10] Kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[11] Zprvce nelze přisvědčit námitce, že by krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda žalovaný dostal závaznému právnímu názoru vyslovenému v napadeném rozsudku. NSS totiž konstatuje, že posuzovaná věc se nedotýká žádných sporných *právních* otázek, nýbrž pouze otázek *skutkových*. Krajský soud žalovaného rozsudkem č. j. 19 A 10/2022 - 37 zavázal k doplnění nezbytných podkladů, jelikož žalovaný podle krajského soudu ve správním řízení nedostatečně prokázal existenci omezení nejvyšší dovolené rychlosti v úseku měření. NSS souhlasí s postupem krajského soudu a odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž „*jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nabrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti*

pravomocných správních rozhodnutí“ (viz rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 93/2015 - 36 a ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 Azs 133/2021 - 28). Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu, jelikož opřel svá zjištění o vyjádření Ministerstva dopravy prokazující mimo jiné konec omezení nejvyšší dovolené rychlosti. Krajský soud nijak nepochybil, pokud v „druhém kole“ řízení shledal, že žalovaný dostal jeho právnímu názoru. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, bod 47 totiž platí, že správní orgán „nedisponuje ‚nekonečnou fantazií‘, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.“ Tomu žalovaný v rámci navazujícího odvolacího řízení dostál.

[12] Zadruhé NSS nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele, že by závěry žalovaného ohledně skutkového stavu neměly oporu ve spise. NSS se k podobné otázce již dříve vyjádřil. Podle rozsudku NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, *„jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení.“* Záznam o změření rychlosti, vyjádření Ministerstva dopravy, fotodokumentace a ostatní podklady byly dostatečné k prokázání skutečnosti, že se stěžovatel jako řidič měřeného vozidla dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu právě v úseku s omezenou rychlostí. Ze spisového materiálu je dostatečně zřejmé, že stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost právě v úseku, kde platilo rychlostní omezení 110 km/h. Namítá-li tedy stěžovatel, že zásadní bylo prokázání konce tohoto úseku, nezbývá než opětovně odkázat na vyjádření Ministerstva dopravy, které tento údaj dokládá. NSS již dříve judikoval, že podobné meritorní námitky uplatněné v kasační stížnosti a dříve v žalobě se mohou jevit jako účelové. Nezpochybňuje-li obviněný ve správním řízení určitou skutečnost a nevyvolá tak o ní pochybnosti, není povinností správních orgánů (a poté krajského soudu) se jí zvlášť, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím (rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016, bod 19).

[13] Zatřetí stěžovatel namítá, že krajský soud jednal v rozporu s judikaturou zdejšího soudu, neprovedl-li jím navrhané důkazy z důvodu, že nebyly předloženy v řízení u správního orgánu. Nesouhlasí rovněž s tvrzením, že by byly navrhané důkazy nadbytečné. S ohledem na tvrzenou nadbytečnost dokazování před krajským soudem NSS uvádí, že *„odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto“* (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89). Rovněž rozšířený senát NSS uvedl, že krajský soud *„na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž*

pokračování

nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit“ (usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, bod 48).

[14] V nyní posuzovaném případě krajský soud odmítl navržené důkazy provést právě pro jejich nadbytečnost. NSS potvrzuje, že další dokazování nebylo ze strany krajského soudu nezbytné, jelikož bylo postaveno najisto, že omezení rychlosti na 110 km/h platilo rovněž v místě spáchání přestupku. NSS se se závěry krajského soudu plně ztotožňuje a pouze okrajově dodává, že krajský soud se případem stěžovatele bezpochyby pečlivě zabýval, jelikož dřívější rozhodnutí žalovaného o odvolání zrušil a zavázal žalovaného k doplnění důkazů. Podle NSS krajskému soudu proto nelze vyčítat, že další dokazování považoval již za nadbytečné. NSS proto konstatuje, že se krajský soud neodchýlil od ustálené judikatury NSS, jak tvrdil stěžovatel.

[15] NSS podotýká, že stěžovatel nijak nezpochybňuje rozhodnutí správního orgánu v části týkající se spáchání výše specifikovaného přestupku. Konkrétně ani nezpochybňuje správnost naměřené rychlosti vozidla. V návaznosti na to NSS pro úplnost poznamenává, že i v hypotetické rovině, kdy by omezení rychlosti na 110 km/h (dle tvrzení stěžovatele) skutečně skončilo 500 m před místem měření, stěžovateli byla naměřena rychlost 145 km/h, která podstatně přesahuje i obecnou nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici, tj. 130 km/h. Jakkoliv by se tato okolnost mohla promítnout do výše uloženého trestu, nic by to nezměnilo na protiprávnosti jednání stěžovatele.

[16] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, které teprve by bylo způsobilé založit přijatelnost kasační stížnosti.

[17] Jak se totiž podává ze shora uvedeného, napadený rozsudek se nikterak neodchyluje od judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Ostatně námitky stěžovatele svojí podstatou nebyly právní, nýbrž skutkové. Krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a rovněž uloženou sankci nelze považovat za citelně zasahující do právní sféry stěžovatele.

[18] Za těchto okolností NSS neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2024

Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu